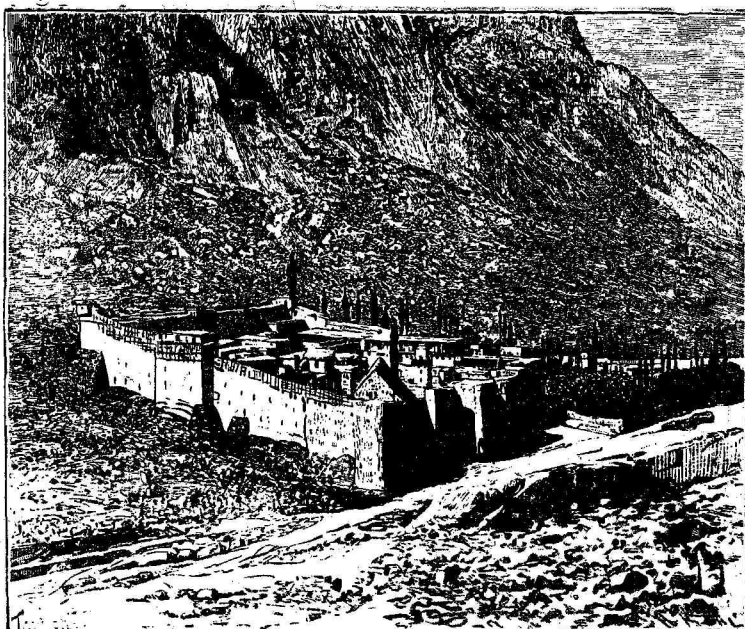

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ

ταύτην ἐννοεῖ ὁ Στράβων, ὅστις μὴ περιγράφων τοὺς τόπους ἐξ αὐτοψίας φαίνεται ὅτι ἐφάντασθη ταύτην ὡς ἰσθμόν, δι' οὗ ἡ Λευκάς συνείχετο μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας οὕσα οὕτω ταύτης χερσόνηδος. Ἀλλ' ἡ ταινία αὕτη δὲν ἐβράδυνε καὶ πάλιν νὰ σχηματισθῇ διὰ τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης διαρκῶς φερομένων καὶ συσσωρευομένων ἐκεῖ χαλίκων καὶ ψάμμου. οὕτω δ' ὁ πόρος πάλιν ἐκλείσθη, οὕτως ὥστε κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θουκυδίδου (111, 81, 1) ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πλοῖα ἠδύναντο νὰ σύρωνται ὑπὲρ τὸν σχηματισθέντα τοῦτον ἰσθμόν. Διὰ τοῦτο παρίσταντο ἐκάστοτε ἀνάγκη νὰ διανοίγεται ὁ πόρος, τοῦτο δὲ ἐπραξαν οἱ Ῥωμαῖοι. οἱ Ἑνετοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ δεσπόσαντες ἀλλήλοδιαδόχως τῆς νήσου. Νοτιώτερον τῆς λωρίδος ταύτης κεῖνται σύνδεσμοί τινες μεταξὺ τῆς Λευκάδος καὶ Ἀκαρνανίας, ἀλλ' οὗτοι εἶναι τεχνητοὶ βραχίονες ἢ γέφυραι ἢ μεταγενέστεραι ἐπισωρεύσεις ἱλῦος ἀνήκουσαι εἰς ἱστορικοὺς χρόνους καὶ τούτου ἕνεκα μὴ δυνάμεναι νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει δια τὴν ἐποχὴν τῶν ἑπών.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ Λευκάς πάντοτε μέχρι σήμερον ἦτο νῆσος. εἰ καὶ κατὰ καιροὺς ὁ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἀκαρνανίας πορθμὸς δὲν ἦτο πλωτός. καὶ ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ πρόσχωσις ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξάνεται, δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς βέβαιον, συμπεραίνει ὁ κ. Δογρίλλ, ὅτι πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν, ὁπότε ἡ πρόσχωσις ἦτο μικροτέρα. ἡ Λευκάς εἶχε μᾶλλον ἐκπεφρασμένον νησιωτικὸν χαρακτῆρα ἢ σήμερον; Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ Λευκάς κατὰ τὸ ἄκρον αὐτῆς δι' ὁρατοῦ ἰσθμοῦ ἦτο ἡνωμένη μετὰ τῆς Στερεᾶς (πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πραγματικῶς δὲν συνέβαινε) καὶ πάλιν ὁ Ὀμηρος ὡς νῆσον θὰ ἐχαρακτήριζε ταύτην, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν Πελοπόννησον ὡς νῆσον ἀνιελαμβάνοντο καὶ νῆσον τοῦ Πέλοπος αὐτὴν ὠνόμασαν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΘ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ὁ Μισσρινιὲ προσεκλήθη ποτὲ εἰς τὸν οἶκον Παρισινοῦ ἑκατομμυριούχου ἵνα συμμετάσχω ἐπίσημου γεύματος.

Ὁ ζωγράφος μετέβη καὶ παρεκάθησε μετὰ τῶν ἐπισήμων κεκλημένων εἰς πλουσίαν τράπεζαν. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προσεφέροντο τὰ ἐπιδόρπια, ἡ κυρία τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐπλησίασε τὸν ζωγράφον θέσασα πρὸ αὐτοῦ μέγα λεύκωμα ἐν τῷ ᾧ ὅποιον οἱ καλλιτέριοι ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς, ξένοι καὶ Ἰᾶλλοι, εἶχον ζωγραφίσει διάφορα σκίτσα μετὰ τὴν ὑπογραφήν των.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην, εἶπε πρὸς τὸν καλλιτέχνην ἡ κυρία ἑκατομμυριούχου μετὰ γλυκύτητος, εἰς ἀνάνησιν τῆς ἐπισκέψεως μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ οἶκος σὰς τιμᾷ, νὰ ζωγραφίσετε καὶ εἰς τὸ λεύκωμα τοῦτο.

Ὁ μέγας ζωγράφος χωρὶς νὰ χάσῃ μίαν στίμην. ἔλκετο τὸ μολυβδοκόνδυλον τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ χειρὸν καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐζωγράφησε τὴν μορφήν ἐντὸς ἱππύτου.

Δὲν ἤρκεισθι ὁμῶς εἰς τοῦτο, ἀλλὰ ἔγραψε μετὰ τὴν σκικλὴν τοῦ ἵππου, εἰς ἓν μέρος τὸ ὁποῖον δὲν περιέπιπτεν εὐκόλως εἰς τὰ ὄμματα ἐντὸς παρατηρητοῦ τὴν ἐπομένην παράτηρσιν.

«Με αὐτὸ ἐπλήρωσα τὸ γεῦμά μου».

Κατόπιν ὑπέγραψε καὶ ἐπέστρεψε τὸ λεύκωμα εἰς τὴν εὐγενεστάτην κυρίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι αὕτη μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς σημειώσεως τοῦ ζωγράφου, οὐδέποτε συνεχώρησε τοῦτον, οὔτε προσεκάλεσε αὐτὸν εἰς τὰ γεύματά της ἕκτοτε.

